

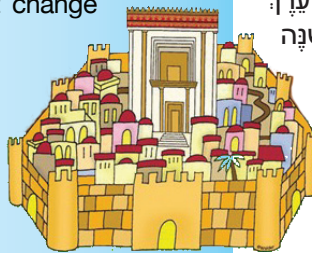
סדר נשים | מסכת כתובות מ"ז"ב | שבת פרשת ראה | כ"ד"ל אב תשפ"ב (21-27 אוגוסט 2022)
Seder Nashim | Masechet Ketubot 46-52 | Shabbat Parashat Re'eh | 24-30 Av (Aug. 21-27)

Daf 46: TWO TYPES OF OBLIGATIONS TO THE TEMPLE דף מ"ז: שני סוגי התחייבות לבית המקדש

When the *Beit HaMikdash* existed, a person could donate money designated for various Temple expenses, and undertake a variety of obligations to the Temple. For example: **"Damai alai"**: If a man says **"Damai alai"** he obligates himself to donate to the Temple that amount of money he would have fetched for himself had he been assessed and sold on the slave market.

"Ehrki alai": If a person uses the expression **"ehrki alai,"** it is incumbent upon vower to give the *Beit HaMikdash* a sum of money equal to his or her valuation, following a predetermined fixed amount established by the Torah depending upon age and gender. The amount does not change based upon the actual value of specific individual.

This Biblical passage is called "Parshat Arakhin." The Torah mandates, for example, that if a man between the ages of twenty and sixty were to pledge his own "erekh" valuation, it would be incumbent upon him to bring 50 shekels of silver to the Beit HaMikdash, whether he was healthy or not.

The author of "Sefer HaChinuch" wrote that a person must take rigorous care to uphold promises made, because the human power of speech is unique and superior to all other living creatures. Therefore, it is incumbent upon each person to strictly fulfill everything he or she has said.

כְּשִׁבִית הַמִּקְדָּשׁ הָיָה קַיָּם, יְכוּל הָיָה אָדָם לְתַרֵם מִמֶּנּוּ לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ, עֲבוּר הוֹצָאוֹת שׁוֹנוֹת, וְהַתְּחַיְבוּת בְּהַתְּחַיְבוּת שׁוֹנוֹת, לְמַשָּׁל: **"דָּמֵי עָלַי"** - אִם אָדָם אָמַר **"דָּמֵי עָלַי"**, כְּלוּמַר, אֲנִי רוֹצֵה לְתֵת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ אֶת הַסְּכּוּם שֶׁהִגּוּף שְׁלִי שְׁוֵה, הָיוּ בּוֹדְקִים כְּמָה כֶּסֶף שְׁוֵה הָאִישׁ הַזֶּה אִם רוֹצִים לְמַכֵּר אוֹתוֹ לְעֶבֶד, וְאֵת הַסְּכּוּם הַזֶּה עָלָיו לְהֵבִיא לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ.

"עֵרְכִי עָלַי" - אִם אָדָם אָמַר אֶת הַמְּלִים **"עֵרְכִי עָלַי"**, כְּלוּמַר, אֲנִי מִתְחַיֵּב לְתֵת לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ אֶת הָעֵרֶךְ שְׁלִי, יֵשׁ תַּשְׁלוּם קָצוּב שֶׁנִּקְבַּע מֵרֵאשִׁי, וְלֹא מִשְׁנֵה כְּמָה בְּאֵמַת שְׁוֵה הָאָדָם שֶׁנִּבְרָה. פְּרָשָׁה זוֹ מְכַנֶּה **"פְּרַשַׁת עֵרְכִין"** וְבָה נִקְבַּע לְמַשָּׁל, כִּי אִישׁ מְגִיל עֶשְׂרִים וְעַד גִּיל שְׁשִׁים שָׁאֵמַר **"עֵרְכִי עָלַי"**, צָרִיךְ לְהֵבִיא חֲמִשִּׁים שְׁקֵלֵי כֶּסֶף, בֵּין אִם הוּא בְּרִיא, בֵּין אִם הוּא חוֹלֵה.

מִחֲבַר סֵפֶר הַחֲנוּךְ כּוֹתֵב, כִּי עַל הָאָדָם לְהִקְפִּיד בְּיוֹתֵר לְקַיָּם אֶת הַבְּטָחוֹתָיו, שֶׁהֵרִי בְּכַח הַדְּבַר הָאָדָם מִיָּחַד וְנִעְלָה מִיֵּתֵר בְּעֵלֵי הַחַיִּים, וּלְפִיכָה עָלָיו לְהִקְפִּיד עַל כָּל מָה שֶׁהוּא אוֹמֵר.

Daf 47: A WIFE'S PROPERTY, FROM WHICH A HUSBAND BENEFITS

דף מ"ז: "נכסי מלוג"

Nichsei Melug are assets that belong to a married woman. When a married woman inherits land from her father, that land belongs to her. However, the *chachamim* stipulated that as long as she remains married, her husband retains rights pertaining to that asset. For example: The husband may rent the property and receive money for the rental or work the land and keep the produce that grows on it. Should the husband die, or if the couple were to divorce, the land would revert to the wife's full ownership.

What is the meaning of the words **"nichsei melug"**? **"Melug"** is an Aramaic word meaning **"tearing off"** or **"plucking."** For example, the activity of plucking the hairs from the head of an animal is called **"meligat ha'rosh"** (plucking of the head.) According to this explanation, **"nichsei melug"** are assets that belong to the wife, profits from which are "plucked" and given to her husband.

יְשֻׁנָּם נְכָסִים הַנִּקְרָאִים **"נְכָסֵי מְלוּג"**. מָהֵם הַנְּכָסִים הַלָּלוּ? כְּשֶׁבֵעַל וְאִשָּׁה נְשָׂאִים, כָּל אֶחָד מֵבִיא אֶתוֹ רְכוּשׁ. לְמַשָּׁל, לְפַעֲמִים לְאִשָּׁה יֵשׁ קִרְקַע הַשְּׂיִכָּת לָהּ. גַּם לְאַחַר שֶׁהָיָה נְשֵׂאת לְבַעֲלָהּ, הַקִּרְקַע עֲדִין שְׂיִכָּת לָהּ. אֲבָל, חֲכָמִים תִּקְּנוּ, שֶׁבֵעַל יִהְיֶה מִהֲרוֹחִים שֶׁל הַקִּרְקַע לְמַשָּׁל, הַבֵּעַל יְכוּל לְהַשְׁכִּיר אֶת הַקִּרְקַע וְלִקְבֹּל אֶת כֶּסֶף הַשְּׂכִירוֹת, אוֹ לְעֶבֶד בְּאֲדָמָה זוֹ וּלְגַדֵּל עָלֶיהָ פְּרוֹת. כְּנִגֵּד זֶה תִּקְּנוּ חֲכָמִים, שָׂאֵם הָאִשָּׁה נִשְׁכָּתָה, הַבֵּעַל חַיֵּב לְשַׁלֵּם כֶּסֶף כְּדִי לְפַדּוֹת אוֹתָהּ.

מָה פְּרוּשׁ הַמְּלִים **"נְכָסֵי מְלוּג"**? **"מְלוּג"** הִיא מְלָה אֲרָמִית שֶׁפְּרוּשָׁהּ **"תְּלִישָׁה"**, **"לְתִלְשׁ"**. לְמַשָּׁל, הַפְּעֻלָּה שֶׁל תְּלִישַׁת שְׁעֵרוֹת מֵרֵאשׁ הַבְּהֵמָה מְכַנֶּה **"מְלִיגַת הָרֵאשׁ"** (הָעֵרוֹךְ **"מְלִג"**). עֵתָה אֲנִי מְבִינִים, כִּי **"נְכָסֵי מְלוּג"** הֵם נְכָסִים שֶׁשְּׂיִכָּים לְאִשָּׁה, אֲךָ הֲרוֹחִים נִתְּלָשִׁים, נִלְקָחִים מִן הָאִשָּׁה, וְשְׂיִכָּים לְבֵעַל.

Daf 48: THE COURT COLLECTS TZEDAKAH

All the inhabitants of the city must bear the obligations imposed on the people of the city. If, for example, a *beit din* (court of law) ruled that the people of the city should help one of the residents who is in distress and provide that person with *tzedakah* — then everyone who resides in the city is obliged to give *tzedakah* to that individual.

If one of the inhabitants of the city loses his sanity, even in such a case, the *beit din* collects money for *tzedakah* from that person's assets, because we assume that if that person was sane and mentally lucid, he or she would surely like to participate in the important *mitzvah* of giving *tzedakah*. Accordingly, we see to it that the incapacitated person fulfills and is credited with the *mitzvah*.

דף מ"ח: בית הדין גובה צדקה

כל תושבי העיר חייבים לשאת בחובות המוטלים על בני העיר, ואם למשל, בית דין קבע כי בני העיר צריכים לסייע לאחד התושבים הנמצאים במצוקה ולתת לו צדקה - כל מי שגר בעיר צריך לתת צדקה לאותו אדם.

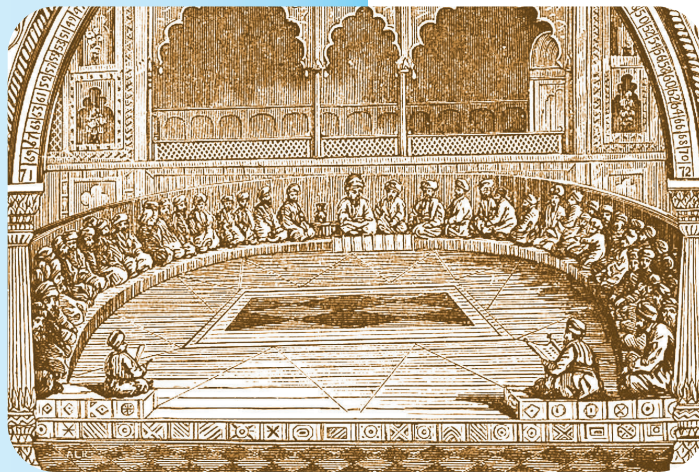
אם אחד התושבים בעיר אבד את שפיותו, גם במקרה כזה בית הדין גובה כסף לצדקה מנכסיו, מפני שאנו מניחים שאם הוא היה שפוי וצולל בודאי היה רוצה להשתתף במצות הצדקה, שגדולה וחשובה היא, ולכן מזכים אותו במצוה הזו.

Daf 49: WANDERINGS OF THE GREAT SANHEDRIN

דף מ"ט: נדודיה של הסנהדרין הגדולה

The seat of the Great Sanhedrin was located in the *lishkat hagazit* (Chamber of the Hewn Stone) in the *Beit HaMikdash*. The Great Sanhedrin was the principal *beit din* (halachic court) of *Am Yisrael*, in which seventy-one of the great sages of Israel sat. Questions and issues of legal uncertainty, as well as sundry Torah matters, were brought for decisions to be rendered.

Forty years before the destruction of the Second *Beit HaMikdash*, the Great Sanhedrin was exiled from its place and no longer sat in the *lishkat hagazit*. Since then, no *beit din* (court) has been able to discuss "*dinei nefashot*" (capital cases). That is to say, all the courts of *Eretz Yisrael* were unable to hand down a death sentence, because the Torah stipulates that only when the *Great Sanhedrin* is seated in *lishkat hagazit* is it permissible to deliberate over cases of *dinei nefashot* throughout *Eretz Yisrael*.

From forty years before the destruction of the *Beit HaMikdash*, the *Great Sanhedrin* would customarily establish its location in the city where the head of the *Sanhedrin* resided. As a result, during those forty years the *Sanhedrin* moved to ten different locations — because every time the head of the *Sanhedrin* was replaced, the location of the *Sanhedrin* was transferred to the city of residence of its new chief.

מקום מושבה של הסנהדרין הגדולה היה בלשכת הגזית שבבית המקדש. הסנהדרין הגדולה הוא בית הדין הראשי של עם ישראל, שבו ישבו שבעים ואחד גדולי ישראל ולפניו הובאו להכרעה שאלות וספקות שהתעוררו בהלכה ובדיני התורה.

ארבעים שנים לפני שנחרב בית המקדש השני, גלתה הסנהדרין הגדולה ממקומה וכבר לא ישבה בלשכת הגזית, ומאז אף בית דין כבר לא יכול היה לדון "דיני נפשות". כלומר, בתי הדינים שבכל ארץ ישראל לא היו יכולים לדון אדם למיתה, מפני שהתורה קובעת שרק בעת שמקום הסנהדרין הגדולה הוא בלשכת הגזית, יכולים לדון בכל הארץ דיני נפשות.

מארבעים שנים לפני חרבן בית המקדש, הסנהדרין הגדולה הייתה קובעת את מקומה בעיר מגוריו של ראש הסנהדרין. לכן, במהלך ארבעים השנים הללו הסנהדרין עברה עשרה מקומות, כי בכל פעם שהתחלף ראש הסנהדרין מקום הסנהדרין העתיק לעיר מגוריו.

Daf 50: THE DECREES OF USHA

דף נ"ז: תקנת אושא

In the previous section we learned that the Great Sanhedrin moved from place-to-place in the decades shortly before the destruction of the *Beit HaMikdash*. **One of places the Sanhedrin moved to was Usha, in the Galilee.** When the Great Sanhedrin was situated in Usha, they decreed that **a person may not give more than one-fifth of their assets to tzedakah.** There is a mitzvah to give "*ma'aser k'safim*" (one-tenth of one's income) to *tzedakah*. However, in Usha the *chachamim* stipulated that a person should never give more than one-fifth — e.g., a person who earns 10,000 *Shekels*, should not give away more than two thousand *Shekels*. Why? Because if a person gives more than a fifth of their wealth away, that person is ultimately destined to become poor and require the good grace and assistance of others.

במאמר הקודם למדנו, כי הסנהדרין הגדולה נדדה ממקום למקום, סמוך לחרבן הבית. אחד המקומות הללו היה בעיר אושא שבגליל, ובשבת הסנהדרין באושא הם תקנו תקנה שאדם לא יתן צדקה יותר מחמישית מכספו. כלומר, הרי יש מצוה לתת "מעשר כספים" לצדקה, שאדם יתן עשירית מהרוחים שלו לצדקה. באושא תקנו שלא יתן יותר מחמישית. למשל, מי שהרויח עשרת אלפים שקל, לא יתן יותר מאלפים שקל. מדוע? כי אם יתן יותר מחמישית, בסוף הוא בעצמו עלול להיות עני וידדקק לחסדי הבריות.

Daf 51: ASSET LIABILITY

דף נ"א: "אחריות נכסים"

There is a concept in acquisition law called "*achrayut nechasim*," (asset liability). Reuven borrowed money from Shimon. They wrote a *shtar chov* (promissory note) in front of witnesses stating: "I, Reuven, borrowed \$1,000 from Shimon" and the witnesses signed the document. Generally, "*achrayut nechasim*" is added to the document. This means that Reuven pledges his assets as collateral for the debt. Therefore, if Reuven has no money to pay off the loan, Shimon is entitled to collect one of Reuven's assets in lieu of payment, even if Reuven already sold that item to another individual.

In such a situation, Shimon would approach the buyer and say: "My sincerest apologies, but I have *achrayut nechasim* (from Reuven) on this item. So, you must turn that item over to me. Obviously, Reuven must refund the money you paid him for this item." In the Talmud, we learn about the following instance: Reuven and Shimon neglected to write an *achrayut nechasim clause* in their sale document. Is Reuven able to say to Shimon: "Look, given that we did not write an *achrayut nechasim clause*, that means you may not collect from any of the property I already sold to others."

The *Gemara* says there is a *machloket tana'aim* (tannaitic debate) about this question. **Rabbi Yehudah** thinks that at the time of the loan Reuven must have intended to use his property as collateral, and it was only the *sofer* (scribe) who forgot to include that clause, and therefore, *achrayut nechasim* does apply. However, **Rabbi Meir** disagrees, and maintains that *achrayut nechasim* does not apply in this case.

ישנו משג בדיני קנין הנקרא "אחריות נכסים". ראובן לוו כסף משמעון, והם כתבו שטר חוב עם עדים: "אני ראובן לויתי אלף דולר משמעון" ועדים חתמו על השטר. בדרך כלל מוסיפים בשטר גם "אחריות נכסים". כלומר, שהנכסים של שמעון אחראים לשלם את החוב שלו. למשל, אם לראובן אין כסף לפרע את ההלוואה, רשאי שמעון לגבות אחד מהנכסים של ראובן, אפילו שראובן כבר מכר את הנכס לאדם אחר.

במקרה שכזה שמעון נגש אל הקונה ואומר לו: מצטער מאד, אך על הנכס הזה יש לי אחריות נכסים ולכן עליך להעבירו אלי. כמובן, שראובן חייב להחזיר לה את הכסף ששלמת לו בעד הנכס. בתלמוד לומדים על המקרה הבא: ראובן ושמעון שכחו לכתב "אחריות נכסים" בשטר. האם ראובן יכול לומר לשמעון: "ראה, לא כתבנו "אחריות נכסים" אז אתה לא יכול לגבות מנכסים שכבר מכרתי לאנשים אחרים."

הגמרא אומרת שקיימת מחלוקת תנאים בשאלה זו. רבי יהודה סובר שודאי התכוון ראובן בעת ההלוואה לשעבד את נכסיו, ורק הסופר שכח לכתב זאת ולכן יש "אחריות נכסים". ואילו רבי מאיר חולק וסובר שבמקרה זה אין "אחריות נכסים".

Daf 52: REDEEMING CAPTIVES

דף נ"ב: פְּדִיּוֹן שְׁבוּיִים

On this *daf* we learn a *halachah* concerning the **mitzvah of *pidyon shvuyim* (redemption of captives)**. If a Jew is taken captive by non-Jews, it is a great **mitzvah to redeem that person from captivity**. If a person has money to give to *tzedakah*, it is incumbent to give money for the redemption of captives before any other *tzedakah*. Whoever can redeem captives and delays doing so is considered a murderer because the captive is in mortal danger, and every moment of delay could lead to the captive's death.

Nevertheless, *Chazal* decreed that **if the captors demand an outlandish sum for the return of the captive – it is prohibited to redeem the captive**. Why? Because if the captive is redeemed for too great a sum of money, then captors will begin to kidnap many Jews, in order to profit handsomely. Prudence required that we free and redeem a captive only if the amount the captors demand is not too high.

בְּדָף זֶה לּוֹמְדִים הִלְכָה הַנוֹגַעַת לְמִצְוַת פְּדִיּוֹן שְׁבוּיִים. אִם יְהוּדִי נִשְׁבָּה בְיַדֵי הַגּוֹיִים, מִצְוָה גְּדוּלָה לְפָדוֹת אוֹתוֹ מִהַשְׁבִּי. אִם יֵשׁ לְאָדָם כֶּסֶף לְנִתְיַת צְדָקָה, עָלָיו לְתַת אֶת הַכֶּסֶף עֲבוּר פְּדִיּוֹן שְׁבוּיִים, לְפָנָי כָּל צְדָקָה אַחֲרֵת. מִי שֵׁישׁ בְּאִפְשָׁרוֹתוֹ לְפָדוֹת שְׁבוּיִים וּמִתְעַכֵּב מִלְּפָדוֹת אוֹתָם, נֶחְשָׁב כְּאִלוֹ הוּא רוֹצֵחַ, מִפְּנֵי שֶׁהַשְׁבִּי נִמְצָא בְּסִכְנַת נַפְשׁוֹת וְכָל רֵגַע שֶׁל עֹכָב עָלָיו לְגֵרָם לְמוֹתוֹ.

אִף עַל פִּי כֵן תִּקְנוּ חֲז"ל, כִּי אִם הַשְׁבוּיִם דוֹרְשִׁים סְכּוּם גְּדוֹל מְדֵי עֲבוּר הַשְׁבִּי - אֲסוּר לְפָדוֹת אוֹתוֹ, זֹאת מִפְּנֵי שֶׁאִם יְפָדוּ אוֹתוֹ בְּמָמוֹן כֹּה רַב, הַשְׁבוּיִם יִתְחִילוּ לְחַטֵּף יְהוּדִים רַבִּים כְּדֵי לְהַרוֹיֵם כֶּסֶף רַב. לְכֵן תִּקְנוּ שֵׁישׁ לְשַׁחֲרֵר שְׁבִי וּלְפָדוֹתוֹ רַק אִם הַסְּכּוּם שֶׁהַשְׁבוּיִם דוֹרְשִׁים אֵינוֹ גְּבוּה מְדֵי.

Such was the case involving one of the great Rabbis of Germany. 700 years ago, Maharam of Rottenberg was imprisoned by local authorities. Maharam forbade Jews from paying exorbitant sums of money to free him. Ultimately, Maharam died in prison.

כֶּף לְמַשֵּׁל , אֶחָד מִגְּדוּלֵי רַבְנֵי אֲשֶׁכַּנְדֵּר לְפָנָי שֶׁבַע מֵאוֹת שָׁנָה, הַמְהַר"ם מְרוֹטֶנְבֵּרְג, נִכְלָא בְּבֵית הַסֵּהַר עַל יְדֵי הַשְּׁלִטוֹנוֹת, וְהוּא אָסַר עַל הַיְהוּדִים לְשַׁחֲרָו בְּמָמוֹן רַב, וּבִסּוּפוֹ שֶׁל דָּבָר הוּא נִפְטָר בְּבֵית הַכְּלָא.

D'VAR TORAH: PARASHAT RE'EH

דִּבְרֵי תוֹרָה: פְּרָשַׁת רֵאָה

In *Parashat Re'eh* there is a prohibition not to diminish or augment *mitzvot* – “Everything that I command you to do, **do not add to it and do not detract** from it.” We can all understand why doing less, taking away from what God has commanded, is not good. Such behavior would constitute contempt and negligence regarding the commandments. Why, though, is problematic to add beyond what God commanded? In response, it must be acknowledged that the main purpose of *mitzvot* is to obey God's commandment, **as is**. With regard to hearing and fulfilling God's word – there is no difference between a person who subtracts and a person who adds. In both cases, the person did not listen and do what was required of them. Therefore, adding to a *mitzvah*, which sometimes appears positive, also constitutes a failure to heed God's word, and therefore is also prohibited.

בְּפְרָשַׁתְנוּ מוֹפִיעַ הָאֲסוּר שֶׁלֹּא לְגַרַע אוּ לְהוֹסִיף עַל הַמִּצְוֹת- “כָּל הַדְּבָר אֲשֶׁר אֲנִי מִצְוֶה אֶתְכֶם אִתּוֹ תִּשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת לֹא תִסַּף עָלָיו וְלֹא תִגְרַע מִמֶּנּוּ.” כָּלֵנוּ מְבִינִים מְדוּעַ לַעֲשׂוֹת פְּחוֹת וְלְהַחְסִיר מִמָּה שֶׁצִּוָּה ה' זֶה לֹא טוֹב, שֶׁהֲרִי יֵשׁ בְּכֶךָ זְלוּזִל וְקוֹלוֹת רֹאשׁ בֵּיחַס לְמִצְוֹת. אֲךָ מְדוּעַ הַהוֹסְפָה מֵעֵבֶר לְמָה שֶׁה' צִוָּה הִיא שְׁלִילִית וְאֲסוּרָה? עַל כֵּן יֵשׁ לְהַשִּׁיב שְׁעָקֵר עֲנִינָם שֶׁל הַמִּצְוֹת- הוּא הַשְּׂמִיעָה לְצוּי שֶׁל ה' כִּפִּי שֶׁהוּא. מִנְקֻדַּת הַמִּבְטָשׁ שֶׁל שְׂמִיעָה וְקִיּוּם לְדַבְרֵי ה'- אֵין הַבְּדֵל בֵּין אָדָם שֶׁמַּחְסִיר לְאָדָם שֶׁמוֹסִיף- בְּשִׁנְיָהֶם הוּא לֹא שָׁמַע וְעָשָׂה אֶת מֶה שֶׁהוֹטֵל עָלָיו. לְפִיכָּה גַם הַהוֹסְפָה, שֶׁלְעֵתִים נִרְאִית חַיִּיבִית, יֵשׁ בָּהּ מִשׁוּם חֶסֶר הַקְּשָׁבָה לְדַבְרֵי ה', וְלִכֵּן גַם הִיא נֶאֱסָרָה.